

ren skulde afgjøre, vist, at det kan Borgmesteren ikke i fjærneste Maade være berettiget til. Det kan gjerne være, skjøndt jeg tror det ikke, at Ministeren kan henvise til en ministeriel Fortolkning, som billigere hans Udtalelse her, men det skulde dog undre mig, om han kunde gjøre det. Det er over en Menneftaalder siden, jeg begyndte at befatte mig med kjøbstadkommunale Sager, om end i en anden Forstand end her, saa dog i en meget nær Forbindelse dermed, f. Ex. Borgerrepræsentantspørgsmaal, og jeg har saavel den Gang som siden haadt nogen Vællighed til at beskæftige mig dermed. Men med det Kjenndskab jeg har dertil, betvivler jeg, at Ministeren kan — i alt Fald fra Tiden for Provisorietiden, før det nuværende Ministeriums Tid — paavise endog blot een ministeriel Resolution, der giver en Borgmester den Ret, som den ærede Minister her har vindiceret paa sin Borgmester i Ålsjens. Lad os derfor fastslaa det som Thingets Anstuelse og lad os faae de ærede Medlemmer op, som ikke fastholde det som Thingets Anstuelse f. Ex. ved at ende denne Sag med en Dagsorden. Lad os faae det op som Thingets Anstuelse, at en Formand for et Byraad er forpligtet til at forelægge de Andragender, der ere paategnede „Byraadet“ for Byraadet, og da i Raadet gjøre sin Stilling efter Kommunalloven gjældent de, som han vil, og at han ikke blot som Hovedregel er forpligtet dertil, medens han iøvrigt — ikke vilkaarligt, men dog med den skønneste Vilkaarlighed af Verden — kan henlægge de Ting, som ikke behage ham; det er nemlig det, han kan gjøre efter Ministerens Forklaring. Ministeren siger nok, at det skal ikke være vilkaarligt, men han kan dog gjøre det, og det bliver en forargelig Forretningsgang. Den ærede Minister siger: Ja, derimod er jo Byraadet et Bærn. Ja, hvad vil det sige? Hvor kan Byraadet være et Bærn mod Noget, som det slet ikke kjender? Der kan jo blive sendt Andragende til Byraadet andetsteds fra til en Borgmester. Andrageren tror, at den Sag er i Løbet af 8 Dage, hvist 14 Dage — efter Byraadets Vedtægter — kommen for i Byraadet, men dog kan Andragendet ligge hen, hvis Borgmesteren finder, at det angaar Noget, Byraadet ingen Competence har til. Det undrer mig for Resten, dette Sidste, thi jeg synes, at det maa have Competence til at tale om alt Muligt, naar det kun ikke tager Beslutning derom. Men efter denne Mening kan altsaa Borgmesteren sige: Jeg holder det tilbage, og saa have de Folk ikke Anelse om, at Byraadet ikke har faaet det. Og forøvrigt Mindretallet i Byraadet eller selv Flertallet — hvor kunne de gribe saa-

ledes ind og tvinge Formanden til at sætte Noget paa Dagsordenen? Det er dog ham, der som Regel bestemmer Dagsordenen. Et Mindretal er her stillet aldeles retsloft efter Ministerens Forklaring. Et Mindretal kan jo ikke faae fremtvunget Noget paa Dagsordenen, naar Borgmesteren tilbageholder det, selv om de bede ham om det; de kunne ikke tage nogen Beslutning, hvorved de kunne fremtvinge det. Saa siger man: Hvad kunde det ogsaa nytte? De vilde jo blive overstemte alligevel! Men saaledes gaar det ikke til; thi selv om man er Mindretal i et Raad, kan det godt være, at naar Sagen kommer til Forhandling, kunne Grundene komme saaledes frem, at den offentlige Mening kan vindes derved, og Mindretallet paa den Sag bliver Flertal, netop fordi det har faaet den Sag frem til Forhandling. Saa kan man svare: De kunne luffe Dørene. Atter det vil den offentlige Mening vide at vurdere, det, at Sagen er af den Bestaffenhed, at man ikke engang tør lade Mindretallets Grunde høre offentlig. Hvor vigtigt det derfor er for Mindretallet at faae det frem, mener jeg kan være klart for os Alle, for os i Særdeleshed. Hvorledes Mindretallet i det Hele er stillet efter Ministerens Regel om Formandens Ret til at holde Andragender tilbage, det gad jeg dog gjerne vide. Selve Flertallet kan være slet nok stillet; mangen Gang veed selv det ikke Bæffed derom. Men Mindretallet er i høieste Grad uheldig stillet, og endnu uheldigere, saafremt det ogsaa er Mindretal blandt Borgerne i Byen, naar dette ikke kan faae sine Andragender frem for Byraadet, maaste ogsaa fordi der sidder Mænd i Byraadet af en eller anden Klasse, der maaste har Borgmesteren i Spidsen, en Middagselskabsring, for det kan ogsaa hænde, som er glad ved, at Borgmesteren kan holde saadanne Ting tilbage. Hvorledes er dette Mindretal stillet, naar det henvender sig ikke blot til Borgmesteren, men til Borgmesterens egentlige Foresatte? Naar det sender op en Besværing over, at han ikke tager sig af det Andragende, svares der: Det kommer ikke mig ved! „Som Regel“ skulde han nok gjøre det, men der kan gives Undtagelser, og disse ligge i Borgmesterens Sind! Det er muligt, at det ærede Medlem fra Ålsjens, der har taget sig af dette Spørgsmaal, som jeg ser som et Principspørgsmaal, thi det er et Principspørgsmaal, hvorledes disse Sager behandles, havde gjort rettere i at henvende sig til Stiftamtmand Helken. Jeg tror ikke, at han er i saa Hensende helt uden Forbindelse med Borgmesterens Forhold. (Afbrydelse af Bernitsen). Ja, jeg veed nok, at for Byraadets Bedkommende bliver det